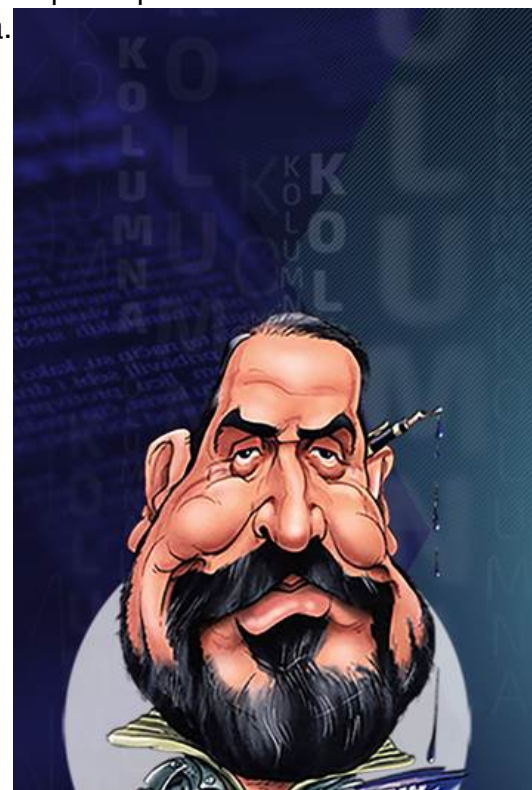

Иза сваког успешног мушкарца стоји Марко Ђурић и вреба своју шансу. И ако би се некако могло назвати оно што ради Марко Ђурић док годинама стоји иза успешног мушараца Вучића, то би била шармантна мешавина спонтаног аплауза и спонтаног побачаја аплауза.

Када би Чика Јова Змај данас писао Ђулиће и Ђулиће увеоке, онај први циклус Ђулића звао би се Ђурићи, и он би се односио на време кад Марко Ђурић крене да аплаудира, а други циклус би се звао Ђурићи увеоци, и односио би се на период кад Марко схвати да председник није завршио, па некако увене.

Више пута је, наиме, примећено да Марко држи дланове на готовс док председник прича, али таман кад председник направи драмску паузу ради карактеристичног "кажипрсног" намештања наочара, Марко почне да аплутира.

Међутим, онда председник настави да прича, те Марко врати дланове у положај А, такозвани положај: "За аплуз спреман!" И у том положају спонтаног побачаја спонтаног аплауза, стоји све док председник не заврши свој историјски говор, а то се истина ретко дешава, и тада Марко опет почне да аплаудира тако страшно да се осмах види да ће далеко да догура.

Добро, нико није рачунао да ће да догура баш толико далеко, скоро 7.589 километара ваздушном линијом од Београда, али таква врста људи је неопходна за доказивање тезе да се свако претерано шлихтање исплати, јербо би у супротном човечији примерци из подврсте зване Шлихтаре изгубили смисао постојања. Што је најгоре, тада би и Српска напредна странка изгубила смисао постојања.

Ипак, за амбасадора у Вашингтону увек је добро изабрати неку маркантну личност, тако да дилеме није било – најмаркантнији је Марко, дугогодишњи вршилац дужности директора Канцеларије за "Ацо, Србине".

Та канцеларија бави се најважнијом споредном ствари на свету, а то је вековна потреба Марка Ђурића да Аца Србин заувек остане саставни и неотуђиви део Србије.

Када га је својевремено новинар Будимир Ничић током интервјуа за емисију "Слободно српски" свашта питао, а Марко Ђурић свашта одговарао, било је јасно да нема тог задатка који он није спреман да обави. Разговор је текао овако:

Ђурић: Погледајте само колико беба се роди у Грачаници...

Ничић: Рађало се више, није тако господине Ђурићу...

Ђурић: Погледајте колико беба се роди годишње, па нисте у праву...

Ничић: Ја овде живим и у праву сам.

Ђурић: Ове године у Косовској Митровици ће се родити, мислим, сто беба више него прошле године.

Ничић: Одакле ви то знате?

Ђурић: Био сам тамо.

Из тог разговора дало се закључити да је Марко Ђурић једини човек на свету коме кад кажете: "Као директор Канцеларије за КиМ мораш се борити за пораст наталитета међу српским живљем на Косову & Метохији, то је гарант нашег опстанка", он акцију схвати буквално, па заређа по кућама.

Океј, у питању је вероватно био лапсус, али ко би поверовао да Марко Ђурић није ишао од врата до врата и нудио своје услуге за акцију пораста наталитета међу српским живљем. Разговор је гарант текао овако:

Ђурић: (звони на улазним врата)

Домаћин: Ко је!?

Ђурић: То сам ја, Марко Ђурић из Канцеларије за КиМ. Онај с телевизије!

Домаћин: (отвара врата) Шта хоћеш?

Ђурић: Председник Вучић ми је поверио задатак подизања наталитета на Косову и Метохији. Па сам дошао да вас питам да ли планирате проширење породице...

Домаћин: Ама, човече, имамо већ троје деце... Не планирамо!

Ђурић: Али, господине, то је гарант нашег опстанка. Ево, не морате ви ништа ту да се деранжирате, све ћу ја да обавим, ваше је само да овде потпишете да се слажете да вам четврто дете личи на мене зарад опстанка српског народ на овим просторима!

-Море марш, барабо једна! - каже на крају Домаћин и залупи врата Марку Ђурићу испред носа, јер српски народ добро зна да му нема опстанка ако будући нараштаји буду личили на Марка Ђурића. Такви примерци српског народа још од основне школе хвале учитељицину нову фризуру из прве клупе, па их чак и мала деца зезају на великом одмору. Међутим, проблем је ако то исто радиш и у 37. години живота пред милионским аудиторијумом.

Истина је заправо да је Марко Ђурић типичан манекен Српске напредне странке јербо ништа у животу није научио правилно да ради. Када га пошаљу да пркоси по Косову – ухапсе га, па га понизе. Када му кажу да осмисли како да сачува српске светиње на Косову, он фрескопише воз, мислећи да је покретна црква гарант успешног очувања српских светиња, јер увек можеш да је пребациш на сигурно, до следеће станице. Под условом да српска светиња уопште стигне на Косово и Метохију, што наравно њему није пошло за руком.

Има ту пак још један несвакидашњи феномен – Марко је ваљда једини човек на свету који за 37 година живота није научио правилно да аплаудира, а то је до сада у целом универзуму успело само њему, пошто правилно аплаудирање није нека богзна колико компликована вештина. Његово аплаудирање више личи на манијакално убијање ројева комараца. Па ако са свим својим талентима пропадне у Вашингтону, увек може да се запосли у оближњем Дизниленду. Или као атракција, или као српски амбасадор у Дизниленду.

Када је Басара био амбасадор на Кипру, у неком интервјуу је рекао: "Ј..еш државу чији сам ја амбасадор!" Марко Ђурић то никада неће рећи, али ће сви остали који прате његову метеорску каријеру гарантовано ускликнути: "Ј..еш државу чији је он амбасадор!"

(Н1)

